

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Καὶ ἡ γλῶσσα ἔχει τοὺς φωνήεντας
αἰῶνες τῆς κανόνες

ΑΡΙΘΜΟΣ 312

**ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.**

νε όλα τούτα, καὶ χαμένα πάνε. ἐνός μὲνι στὸ
σκολιὸ ἀκοίταχτο καὶ προταυνιέται: σέβαστό καὶ
φυλάγεται ἀπείρχο τὸ μεγάλο τὴ ἀψυχολόγητο
καὶ τὸ ἀντιπαιδαγωγικὸ τὸ κῆμα, ἡ καθαρεύουσα.
Ἐνός μὲνι ἀμεταχείριστο, τὸ τρανὸ ἀλάθευτο
ὄργανο τῆς ἀκέρειας, καὶ μόνης ἑλληνικῆς, κι ἀπ' ἄ-
κρη σ' ἄκρη σωστῆς διανοητικῆς προκοτῆς τοῦ ἑλ-
ληνικοῦ γένους· τὸ μόνο ὄργανο, τὸ πλασμένο ἀπὸ
τάρχατα ὅλα καὶ μαζί ἐψυχώμενο ἀπὸ τὰ νέα ὅλα,
τὰ πατροπαράδοτα, τὸ καταρρονεμένο καὶ τὸ πα-
ρκεταμένο ὄργανο· ἡ δημοτικὴ μας. Ἐπιτροπὲς
καὶ παραεπιτροπὲς δέρνησαν καὶ παραδέρνην τὸ πε-
ρασμένο καλοκαίρι κρίνοντας καὶ κατακρίνοντας τὰ
ναγωνιστικὰ βιβλία. Ὅπου ξεμύτισε μέσα σ' ἐκεῖνα
ἡ δημοτικὴ γλῶσσα, ὅσο κι ἂν εἴτανε τὸ ξεμύτισμα
δειλὸ, μισό, λιγόψυχο, κρυμμένο καὶ πάρα πολυ-
ντροπαλὸ καὶ συντηρητικὸ στὸν πεζὸ λόγο, ἡ δημο-
τικὴ γλῶσσα βρίστηκε, χτυπήθηκε, συσφαινήθηκε,
καὶ σημαδεύτηκε σὰ κομὰ τὴν ἑλπίδα καὶ πανάσκη-
μα τῆς ἀκαδημαϊκῆς καλοσύνης καὶ ἀκαδημαϊκῆς
πῶς νὰ ξεπροβάλλῃ πρὸ ἐλευτέρου καὶ κάπου νὰ στα-
θῇ, εἴτοι μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς δύναμης ἀπὸ τυφλὴ
κι ἀρλοσόρητη συνήθεια κρυμμένης κι αὐτῆς. Καὶ
στὸ τέλος, ἀπὸ τὰ βιβλία στὰναγωνιστικὰ, γιὰ τὸ
δημοτικὸ σκολιὸ, βρέθηκε πῶς τίποτα δὲν ἀξίζει.
Τοῦ κακοῦ ἀπὸ τοὺς σοφοὺς μας οἱ πρὸ φιλοδικαιοῖαι
καὶ πρὸ καλοσυνεῖδητοι — πόσοι ταχα νάειταν; —
πολεμήσανε νὰ κρατήσουνε μέσα στὰ βιβλία ἐκεῖνα
κάτοιο εὐεργετικὸ ἀέρισμα ἀπὸ τὴν πνοὴ τῆς ζωῆς.
Οἱ ἀστυνόμοι τῆς καθαρευουσιολογίας, ἀτυμβίβαστα
κι ἀλύπητα, μὲ πυρωμένο σίδερο σημαδέψανε μέσα
στὰ λογῆς ἀλφαβητάρια καὶ τάνγνωσματάρια μέ-
σα, κάθε τύπο πού δὲ βρίσκεται στὸ λεξικὸ τῆς
«Ἑλληνικῆς γλώσσης» τοῦ Λιδδελου καὶ τοῦ
Σκώττου, κάθε λόγου κατὰσκευῆ πού δὲ θὰ μπο-
ροῦσε νὰ σταθῇ, τὸ λιγώτερο, στὸν Ξενοφῶντα. Καὶ
οἱ ἀποδιωγμένοι — μὲ τέτοιο τρόπο — κι ἀπορριμμένοι
συγγραφεῖς, μὲ χριστιανικὴ ταπεινὴ σὺνη καὶ τὰ με-
τανοημένοι ἐμαρτωλοὶ ἀπαντώντας πρὸς τοὺς σταυ-
ρωτῆδες τοὺς, ἀπολογηθῆκανε σὰν κατηγορούμενοι
καὶ εἶπαν, ταμπουρωμένοι ἀπὸ πίσω ἀπὸ λογῆς
ταμπούρια ψυχολογικὰ καὶ παιδαγωγικὰ, πῶς τὴν
ἀπλὴ γλῶσσα τὴ μεταχειριστήκανε μόνο καὶ μόνο
σὰν ἓνα modus vivendi διπλωματικὸ, πού τοὺς
εὐκολώνει νὰ συνεννοηθοῦνε μὲ τὰ παιδιὰ· ἡ δημοτι-
κὴ γλῶσσα, σκαλωσιὰ ὅσο λίγο λίγο νὰ μπορέσῃ τὸ
παιδί νὰ σκαρφαλώτῃ ἴσα μὲ τὴν κορφή τῆς κα-
θαρεύουσας. Οἱ ἀξιοῖτιμοι, καὶ δικτασμένοι, καὶ συγ-
καταβατικοὶ καὶ ὑπομονετικοὶ καὶ περιέργοι καὶ κο-
λοβοὶ καὶ ὅλως διόλου ἀνώφελοι κι ἀνάποδοι φιλο-
δημοτικιστὰδες τοῦτοι μετὰχειρίζονται τὴ δημοτικὴν